

ЧАРЛС БУКОВСКИ ДВОЙКА ЖИГОЛА

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Да живееш като жиголо е много странно преживяване, особено когато не си жиголо-професионалист. Къщата имаше два етажа — Комсток обитаваше с Лин горния, а долният беше за мен и Дорийн. Бе разположена сред красива местност в полите на хълма Холивуд. И двете дами бяха много дейни и заемаха високоплатени длъжности. Къщата бе заредена с добро вино, добра храна и с едно куче с орфан задник. Имаше и една дебела черна прислужница, Рета, която прекарваше по-голямата част от времето си в кухнята, отваряйки и затваряйки вратата на хладилника в търсене на нещо за ядене.

Всички заслужаващи внимание списания пристигаха на адреса ни в точно определеното си време всеки месец, но Комсток и аз не ги четяхме. Ние с него само се излежавахме наоколо, докато се лекувахме от махмурлука си и докато чакахме да дойде вечерта, когато дамите ни пак щяха да ни напоят и нахранят за сметка на дебелиите си портфейли.

Комсток твърдеше, че Лин била преуспяващ продуцент в едно голямо киностудио. Комсток носеше барета, копринен шал, тюркоазно фишу около врата, имаше брада и спокойна, плавна походка. Беше писател, запънал на втория си роман. Аз си имах собствена квартира в една грозна, като пострадала от бомбардировка сграда в източен Холивуд, но рядко ходех там.

Личният ми транспорт бе един „Комет 62-ра“. Младата дама от къщата срещу нашата се разстройваше силно заради старата ми кола. На мен ми се налагаше да я паркирам пред нейната къща, защото там бе една от няколкото равнинни площадки, а колата ми не искаше да пали при наклон. Тя палеше с мъка и на равно, така че трябваше да седя дълго в нея, докато помпя педала на горивото и въртя стартера, а отдолу излитаха цели облаци дим и шумът бе наистина непрекъснат и противен. Дамата започваше да пищи така, сякаш полудяваше. Тогава аз се срамувах заради бедността си — един от малкото случаи, в които се срамувах от това. Продължавах да седя там, помпейки педала, и се молах горещо този Комет 62-ра най-после да запали, и се опитвах да не слушам яростните крясъци, долитащи до мен от скъпата й къща. Помпех ли, помпех, колата потегляше, изминаваше няколко фута и отново замлъкваше.

„Разкарай тази воняща развалина от прага на къщата ми или ще повикам полиция!“ След тези думи пак идваше ред на пронизителните, луди писъци. Най-накрая тя излизаше навън по

кимono, млада блондинка, красива, но очевидно напълно побъркана. Затичваше се към колата, без да спира да пици, а едната ѝ гърда изхвъркваше от деколтето. Тя я напъхваше обратно и тогава изхвъркваше другата ѝ гърда. После от цепката на кимоното ѝ се разголваше някое бедро. „Лейди, моля Ви“ — казвах ѝ аз — „виждате, че се старая.“

В крайна сметка колата тръгваше, а тя заставахе по средата на улицата с изскочили и двете ѝ гърди навън и пицеше: *„Не паркирай повече колата си тук, никога, никога, никога!“* Да, в случаи като този аз наистина се замислях дали да не си намеря някъде работа.

Моята дама, Дорийн, се нуждаеше от мен, обаче. Тя си имаше проблеми с лошото момче от супермаркета. Аз я придружавах до там, стоях плътно до нея и ѝ вдъхвах чувство на сигурност. Тя просто нямаше сили да се изправи сама срещу него и не знаей как накрая винаги се свършваше с това, че му хвърляше шепа грозде в лицето, или го докладваше на управителя, или пък пицеше заради него оплакване от поне шест страници, адресирано до собственика на магазина. Аз можех да се оправям с онова лошо момче вместо нея. А на мен той дори ми харесваше — особено когато го гледах как отваря някоя голяма книжна торба с едно-единствено сръчно движение на китката си.

Спомням си първата ми неофициална среща с Комсток. Беше интересна. Дотогава бяхме разговаряли само повърхностно, докато седяхме вечер с дамите пред питиетата си. Една сутрин се разхождах из стаите на първия етаж само по гащета. Дорийн бе отишла на работа. Мислех да се облека и да прескоча до квартирата си, за да проверя пощата. Рета, прислужницата, бе свикнала да ме вижда по бельо. — „О, човече“ — казваше тя — „краката ти са толкова бели. Направо като на пиле. Ти никога ли не се показваш на слънце?“

В къщата имаше само една кухня и тя беше на партера. Комсток трябва да е бил гладен, защото стана така, че двамата влязохме едновременно там. Той беше облякъл някаква стара бяла тениска с петно от вино на гърдите. Аз се заех да направя кафето, а Рета предложи да ни изпържи бекон с яйца. Комсток седна.

— Е — попитах го аз — как мислиш, според теб колко време още можем да ги заблуждаваме?

— Дълго. Имам нужда от почивка.

— И аз смятам да поостана.

— Вие, копелета, сте голяма работа — каза Рета.

— Гледай да не прегориш яйцата — каза Комсток.

Рета ни сервира портокалов сок, препечени филийки и бекон с яйцата. Седна да закусва с нас и се зачете в списанието си „Плейгърл“.

— Току-що се измъкнах от един наистина лош брак — каза Комсток. — Сега имам нужда от дълга, дълга почивка.

— Има и конфитюр от ягоди за филийките ви — каза Рета. — Опитайте го.

— Разкажи ни за *твоята* женитба — обърнах се към нея аз.

— Ами, бях се вързала с оня долнопробен нехранимайко, мързеливец и комарджия...

Рета ни разказа за него, приключи със закуската си, качи се горе и се зае да чисти с прахосмукачката. Тогава Комсток ми заговори за зловещия си брак.

— В началото живеехме добре. Тя постепенно ми разкри всичките си хубави карти, но с нищо не ми даде да разбере, че другата половина от тестето в ръцете ѝ са само лоши. И бих казал, даже повече от половината. — Комсток отпи глътка от кафето си.

— Три дни след брачната церемония, когато се върнах в къщи, тя си беше купила няколко миниполи, най-късите миниполи, които някога си виждал. И когато влязох, тя седеше там и ги скъсяваше още. — „Какво правиш?“ — попитах я аз, а тя каза: „Тия ебани неща са много дълги. На мен ми харесва да ги нося без бикини и да гледам как мъжете мятат светкавици към путито ми, когато се смъквам от високите столове в баровете и от разни други места.“

— И тя ти подхвърли тази своя карта просто ей така?

— Ами, аз трябваше да съм подготвен за нещо такова. Виждаш ли, няколко дни преди сватбата я бях завел да се срещне с родителите ми. Тя беше облякла една много консервативна рокля и родителите ми ѝ казаха, че я харесват. А тя им каза: „Харесва ви роклята ми, а?“ — при което бързо дръпна полата си нагоре и им показа гащите си.

— А пък ти сигурно си си помислил, че е чаровно.

— Малко или много, да. Е, тя наистина започна да ходи насам-натам без бикини под миниполите си. А те бяха толкова къси, че задникът ѝ лъсваше даже когато наведеше само главата си.

— На момчетата това харесваше ли им?

— Сигурно им е харесвало. Когато влизахме в някое заведение, те първо оглеждаха нея, после мен. И положително са се питали какъв ли ще е тоя мъж, дето се примирява с това.

— Е, ние всички си имаме своите номера. Трябва ли да ти пука? Една путка и един задник са си просто една путка и един задник. Нито повече, нито по-малко от това.

— Можеш да разсъждаваш по този начин докато не се случи на теб. После, когато напускахме съответния бар и излизахме навън, тя казваше: „Хей, видя ли оня плешивец в ъгъла? Той мятеше истински светкавици към путито ми, когато ставах от стола! На бас се хващам, че като си отиде в къщи, ще се изпразни сам!“

— Да ти наля ли още едно кафе?

— О, да, и добави малко скоч. Можеш да ми викаш Роджър.

— Добре, Роджър.

— Когато една вечер се прибрах от работа, нея я нямаше у дома. Но беше изпочупила всички прозорци и огледала в квартирата. И по стените беше написала разни работи като: „Роджър не е лайно!“, „Роджър ближе задници!“, „Роджър пие пикня!“ Беше си заминала. И бележка ми беше оставила. Че щяла да се качи на автобуса и да се върне при майка си в Тексас. Защото се тревожела. Майка ѝ вече десет пъти я прибирали в лудницата. Майка ѝ имала нужда от нея. Ето, това пишеше в бележката.

— Още едно кафе, Роджър?

— Не, само скоч. Аз отидох до станцията на „Грейхаунд“^[1] и я намерих там — както винаги с минипола, оголила задник и наобиколена от 18 момчета, всичките с ерекции. Седнах до нея и тя се разплака. „Едно черно момче“ — започна тя — „едно черно момче ми вика, че мога да печеля по 1000 долара на седмица, ако правя онова, което той ми казва. Аз не съм курва, Роджър!“

Рета се върна долу и се насочи право към хладилника, за да си вземе парче торта и сладолед, след което влезе в спалнята, пусна телевизора, опъна се на леглото и започна да яде. Тя беше много дебела жена, но приятна.

— Както и да е — продължи Роджър, — аз ѝ казах, че я обичам, успяхме да си вземем обратно парите за билета и я заведох в къщи. На следващата вечер ни дойде на гости един мой приятел, а пък тя се промъкна тайно зад гърба му и го удари по главата с дървената лъжица

за салата. Без всякакво предупреждение, без нищо. Просто се прокрадна отзад и го фрасна. След като той си отиде, тя ми каза, че щяла да се оправи, ако ѝ позволя да ходи всяка вечер на курс по обработка на керамика. Добре, съгласих се. Но нищо не помогна. Скоро тя започна да ме напада с ножовете. Хвърчеше кръв навсякъде. Моята кръв. Пръскаше върху стените, по килимите. Тя беше много пъргава в краката. Занимаваше се с балет, с йога, хранеше се с билки, с витамини, семена и ядки, с всички ония лайна, в чантата си носеше библия, на която половината от страниците бяха подчертани в червено. Скъси всичките си поли с още сантиметър и половина. Една нощ бях заспал и като по чудо се събудих тъкмо навреме. Тя прелиташе с писък над леглото, стиснала касапски нож в ръка. Претърколих се на една страна и ножът се заби на десет-петнадесет сантиметра в матрака. Скочих, сграбчих я и я запратих към стената. Тя се свлече на пода и викна: „Ти, страхливецо! Ти, мръсен страхливецо! Удряш една жена! Ти си пъзльо, пъзльо, пъзльо!“

— Ами, мисля, че не е трябвало да я удряш — казах аз.

— Както и да е, изнесох се оттам и започнах дело за развод, но и с това не можах да се отърва от нея. Тя започна да ме преследва. Веднъж чаках на опашка пред касата на един супермаркет. Тя влезе и се разкрещя пред мен: „Ти, мръсен педераст такъв! Ти, хюмне проклето!“ А при един друг случай ме спипа в обществената пералня. Тъкмо вадох дрехите си от машината и ги пъхах в сушилния барабан. Тя застана пред мен и не казваше нищо. Аз заряхах дрехите, качих се на колата си и се магнах. Когато се върнах, нея я нямаше. Погледнах в сушилния барабан — беше празен. Тя бе взела ризите ми, бельото, панталоните, хавлиите, чаршафите, всичко. По-късно започнах да получавам писма по пощата, написани с червено мастило. Описваше ми сънищата си. Явно сънуваше през цялото време. Изрязваше снимки от разни списания и ми пишеше писмата си върху тях. Аз не можех да ги разчета. А когато си седях вечер в апартамента, тя минаваше оттам, хвърляше чакъл по прозорците ми и крещеше: „Роджър Комсток е хюмне!“ Чувах я чак в съседните квартали.

— Всичко това звучи много образно и живо.

— Тогава срещнах Лин и дойдох тук. Нанесох се един ден рано сутринта. И тя не знае къде съм. Напуснах работата си. Ето, това е. Мисля, че е най-добре сега да изведа кучето на Лин на разходка. На

нея това ѝ харесва. Когато се върне от работа, аз казвам: „Хей, Лин, днес изведох кучето ти на разходка.“ Тогава тя се усмихва. Да, това ѝ харесва.

— Хей, Бонър! — изрева Роджър. — Хайде, Бонър! — Съществото-идиот с увисналия си корем се довлече вътре. Двамата излязоха заедно.

Аз успях да се задържа там само още три месеца. Дорийн среща някакъв тип, който можеше да говори три чужди езика и беше египтолог. Върнах се в порутения си като от бомбено попадение жилищен блок в източен Холивуд.

Един ден, почти година по-късно, излязах от кабинета на зъболекаря си в Глендейл и видях Дорийн, която се качваше в колата си. Извиках я и двамата влязохме в кафенето отсреща.

— Как върви романът? — попита тя.

— Все още е в засечка — казах аз. — Изобщо не вярвам, че някога ще го завърша, кучият му син.

— Сам ли си сега?

— Не.

— Аз също не съм сама.

— Хубаво.

— Не е хубаво, но става.

— Роджър още ли е там с Лин?

— Тя смяташе да го зареже — отвърна Дорийн. — Тогава той се напи и падна от балкона. Парализира се от кръста надолу. От застрахователната компания му изплатиха 50 000 долара. След това се пооправи. От патерици премина на бастун. Сега отново може да разхожда Бонър. Неотдавна направи с камерата си няколко великолепни снимки на улица Оливера. Слушай, трябва да вървя. Другата седмица заминавам за Лондон. Командировка. Всички разходи за чужда сметка! Довиждане.

Дорийн пъргаво скочи от стола, усмихна се, излезе, зави на запад и изчезна. Аз вдигнах чашата си, отпих една глътка, сложих я обратно на мястото ѝ. Сметката лежеше на масата. Долар и осемдесет и пет. Имах два долара, които точно щяха да ми стигнат, включително и

бакшиша. А как, по дяволите, щях да платя на зъболекаря си, беше друг въпрос.

[1] „Грейхаунд“ — национална, частна автобусна компания в САЩ, обикновено за дълги разстояния; евтини превози. (Бел.пр.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.